

РЕШЕНИЕ

№ 136/04.03.2020г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Монтана в съдебно заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди и двадесета година в състав :

Председател : ОГНЯН ЕВГЕНИЕВ

Членове: СОНЯ КАМАРАШКА

МАРИЯ НИЦОВА

при секретар Петя Видова
на прокурора Нина Борисова
Адм.дело №18/2020г. по описа на
Административен съд Монтана

и с участието
разгледа

Производството е по реда на чл.185 от Административно процесуален кодекс (АПК) във вр. с чл.191, ал.2 от АПК

Образувано е по повод Протест на Прокурор в Окръжна Прокуратура Монтана, с който се иска да се бъде обявена за нищожна Наредба за противопожарната безопасност и защита на населението на територията на Община Монтана, която е приета с Решение №360 от Протокол №14 от 27.11.2012г. на Общински съвет Монтана. В протеста се поддържа, че органа на местно самоуправление не е имал материална компетентност да приеме протестираната разпоредба, което налага да бъде обявена за нищожна.

С писмена молба вх.№511/26.02.2020г., Председателят на Общински съвет Монтана изразява становище, че протеста е основателен, като излага доводи, че след отмяна на протестираната разпоредба ще бъдат предприети действия за постигане на съответствие с нормативен акт от по-висока степен.

В съдебно заседания Окръжния прокурор, поддържа протест и дава заключение, че следва да бъде уважен, като се претендира и присъждане на разноски по делото в полза на Окръжна прокуратура Монтана.

Настоящият състав на Административен съд Монтана, като взе в предвид развитите доводи в протеста, доводите на страните, събраните по делото доказателства и приложимата нормативна уредба намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.186, ал.2 от АПК, прокурора може да подава протест срещу подзаконов нормативен акт, а съгласно чл.187, ал.1 от АПК подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорвани без ограничение във времето, тоест протеста на Прокурор в Окръжна Прокуратура Монтана е процесуално допустима. Разгледан по същество е **ОСНОВАТЕЛЕН**.

Настоящата съдебна инстанция, въз основа на събраните доказателства, като взе предвид становищата на страните формира следните правни изводи по същество на спора:

Основателно в протеста се поддържа, че Наредба за противопожарната безопасност и защита на населението на територията на Община Монтана, която е приета с Решение №360 от Протокол №14 от 27.11.2012г. на Общински съвет Монтана, е приета от органа на местно самоуправление, който не е имал материална компетентност, което обуславя наличието на основание за обявяването и за нищожна при следните доводи:

Съгласно специалната разпоредба на чл.21, ал.2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), в изпълнение на правомощията си по ал.1 общинският съвет приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. С общата разпоредба на чл.8 от Закона за нормативните актове (ЗНА) е предвидено, че всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. Тези две разпоредби уреждат компетентността на общинския съвет като орган на местното самоуправление да подзаконови актове, които да уреждат обществените отношения с местно значение, тоест компетентността на общинските съвети не е абсолютна, а е ограничена както по материя и така и по действие на подзаконовия акт по територия.

В случая с приемането на протестиращия подзаконов акт, органа на местното самоуправление е разширил приложното поле на дадените му компетенции с разпоредбата на чл.8 от ЗНА и чл.76, ал.1 от АПК, съгласно които е допустимо същият да издава наредби, с които да урежда обществени отношения от местно значение, но това следва да стане съобразно нормативните актове от по-висока степен. Цитираната норма на чл.21, ал.2 от ЗМСМА оправомощава общинските съвети да приемат правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения т.е. тя определя единствено видовете актове, които приема общинският съвет като орган на местното самоуправление. Липсва изрично основание, предвидено в ЗМСМА, даващо право на органа на местното самоуправление да издаде наредба за регулиране на местно ниво на обществените отношения, свързани с пожарната безопасност. Не е предвидено такова основание и в други нормативни актове от по-висока

степен. Към датата на приемане на протестирания подзаконов акт е действал Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ отменен с Дв. бр.53 от 27.06.2014год., в който не се съдържа норма, която да възлага на общинските съвети да уреждат с наредби въпросите на пожарната безопасност, регламентирани в ЗМВР. Предвидената делегация в отделни текстове – чл.91б, ал.6 и ал.7 от отм. ЗМВР, не дават такива права на общинските съвети. По сега действащия ЗМВР обн. Дв. бр.53/2014г. изм. бр.98 от 28.11.2014г. в сила от 28.11.2014г. в чл.125, ал.3 и ал.4, също не се съдържа норма, която да възлага на общинските съвети да уреждат с наредби въпроси, регламентирани в ЗМВР, относно пожарна безопасност и защита на населението, което е в компетентността на съответните министри.

Съобразно чл.1 от ПЗР на Наредбата същата е издадена и на основание чл.127ж, ал.1,т.2 от тогава действащия ППЗМВР отм.с Дв.бр.60 от 22.07.2014г. Според чл.127ж, ал.1,т.2 от отм. ППЗМВР „...за осъществяване на дейностите по пожарна безопасност и защита при бедствия в населените места органите на държавна власт и местно самоуправление разработват съгласувано с органите на пожарна безопасност и защита на населението специфични правила за пожарна безопасност в съответните населени места.“. Тази разпоредба не овластява местните общински съвети да издават подзаконов нормативни актове по пожарна безопасност, те самите са част от подзаконов нормативен акт. Касае се за съвместно приемане на вътрешни актове от органи на държавна власт и от тези на местното самоуправление и то съгласувано с органите на пожарната безопасност, т.е. те не са регламентирани във формата на подзаконов нормативен акт. Още по-малко да се установява те да са съвместни и съгласувани. Факта, че се касае до вътрешни актове се извежда и от действалата към деня на издаване на подзаконовия акт чл.4 от Наредба №I-209 от 22.11.2004г. за правилата и нормите за пожарна и аварийна безопасност на обектите в експлоатация, съгласно която собствениците и ръководителите на обектите организират разработването и утвърждават вътрешни правила /инструкции/ и други документи за осигуряване на пожарната и аварийната безопасност /ПАБ/. Като съгл. Параграф 1,т.2 от ДР на Наредба №I-209 от 22.11.2004г. /отм./ под „обекти“ се имат предвид недвижими имоти на правните субекти в това число и общините, които подлежат на контрол за пожарна безопасност, съгласно действащите правила по ЗМВР и нормативните актове по прилагането му. Именно общината като един правен субект и собственик на обекти следва да разработи свои вътрешни правила, валидни за нейните обекти, а не да преурежда на местно ниво такива обществени отношения, които вече са регулирани. Същата регламентация действа и понастоящем в Наредба №8121з-647 от 01.10.2014г. за правилата и нормите за пожарна безопасност при експлоатация на обектите /Дв. бр.89/2014г./, съвместно

издадена от министрите на инвестиционното проектиране и вътрешните работи на основание чл. 125, ал. 2 ЗМВР, където в чл.1 е разписано, че същата определя правилата и нормите за пожарна безопасност (ПБ) при експлоатацията на обектите в урбанизираните, земеделските, горските и защитените територии и в нарушените територии за възстановяване, наричани за краткост „обекти“. Специални правила за взаимодействие между компетентните органи и органите на местно самоуправление са разписани в Наредба №8121з-758 от 22.10.2014г. за осъществяване на превантивна дейност от органите за пожарна безопасност и защита на населението на МВР и Наредба №8121з-1006 от 24.08.2015г. за реда за осъществяване на пожарогасителната и спасителната дейност от органите за пожарна безопасност и защита на населението на МВР.

Настоящия съдебен състав споделя доводите изложени в протеста, че органа на местно самоуправление е осъществил нормотворческа дейност без да е имал компетентност по материя, тъй като няма нормативен акт от по –висока степен, който да дава правомощие на Общинските съвети да уреждат този вид обществени отношения от местно ниво, което води до нищожност на подзаконовия акт.

При този изход на делото и направеното искане от протестиращия прокурор за присъждане разноски по водене на съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК, ответника Общински съвет Монтана, следва да бъде осъден да заплати в полза на Окръжна Прокуратура Монтана разноски по делото изразяващите се в разноски за платена държавна такса за публикуване на оспорването в Държавен вестник (л.13 по делото) в размер на 20 (двадесет) лева.

Съобразно гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че протестираната Наредба за противопожарната безопасност и защита на населението на територията на Община Монтана, която е приета с Решение №360 от Протокол №14 от 27.11.2012г. на Общински съвет Монтана е нищожна и протеста следва да се уважи като основателен, предвид което на основание чл.193, ал.1 от АПК и чл.143, ал.1 от АПК Административен съд Монтана

РЕШИ

ОБЯВЯВЯ ЗА НИЖОЖНА Наредба за противопожарната безопасност и защита на населението на територията на Община Монтана, която е приета с Решение №360 от Протокол №14 от 27.11.2012г. на Общински съвет Монтана.

ОСЪЖАДА Общински съвет Монтана да заплати на Окръжна Прокуратура Монтана разноски по воденото съдебно производство в размер на 20 (двадесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дни срок от съобщаването му на страните.

Съгласно чл.194 от АПК, след влизането му в сила, настоящето съдебно решение подлежи на обявяване по реда, по който е обявен Наредба за противопожарната безопасност и защита на населението на територията на Община Монтана, която е приета с Решение №360 от Протокол №14 от 27.11.2012г. на Общински съвет Монтана.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: